

for at udtale den Overbevissning, at for mig stiller Sagen sig saaledes, at Lønningsfonden inden ret lang Tid vil være ude af Stand til at opfylde de Forpligtelser, den paatager sig, og hvad Følgen deraf vil blive, er let at indsee. Den vil blive, at Staten vil komme til at flyde til; eller med andre Ord, at Befolkningen vil komme til at hve en højere Løn til sin Præstestand end hidtil.

F. Nielsen: Det vilde være høist interessant for mig, om dette Lovforslag kunde komme idetmindste til foreløbig Forhandling i Rigsdagens andet Thing. Det forekommer mig — jeg beder, at disse mine Uttringer maae optages, som udtalende kun min subjective Mening, og som vel forenelige med al skyldig Erbødighed for begge Rigsdagens Afdelinger — det forekommer mig, at det høitærede Landssting i denne Sag mere har virket som Folkething, i Særdeleshed ved Afstemningerne i sidste Møde, mere har repræsenteret den bevægende end den bevarende Factor i den lovgivende Magt. Jeg tænker mig det nu som en, om endogsaa kun fjern Mulighed, at det Moodsatte kunde skee i Folkethinget, at dette kunde antage sig det conservative Princip, finde, at dette var i en altfor høi Grad tilsidefat i Landsstinget. Det vilde være mig en overordentlig Tilfredsstillelse, om noget Saadant skete. Men Lovudkastet ligger dog efter min Formening af saa store Mangler, at jeg ikke kan stemme for det uden at være aldeles inconsequent. Jeg vil ganske kortelig fremhæve de to Hovedindvendinger, som jeg har imod Lovudkastet, som det foreligger. Det er den kun lidet sikrede Stilling, som gives Lønningsfonden, og den i Lovudkastet indsatte Sønderplittelse af Præstegaardene. Jeg anseer begge disse Foranstaltninger for at være farlige for Folketirken og troer, at de meget let kunne føre til, at Kirken ved det næste Skridt berøves sin Eiendom. Jeg vedbliver min Paastand om Kirkens Eiendomsret, som jeg allerede under foregaaende Sessioner nøiere har forklaret som en Ret til varig Besiddelse, Nytte og Brug af de Midler, der ere henlagte til den. De Beviser, jeg har fremført for min Paastand, ere blevne benægtede i dette Thing, men man tillade mig at sige, at

de ikke paa nogenformelst Maade ere blevne gjendrevne. Jeg henholder mig til de Beviser, jeg i sin Tid har fremført. Jeg skal endnu kun tilføie et lille Punkt, nemlig at i Forordningen om Creditbeviser og Krigsskat af 5te Juni 1848 bestemmes, at ved Fæstegodsset skal Brugen af Fæstegodsset kun udrede $\frac{1}{3}$ og Cieren selv de øvrige $\frac{2}{3}$. Det er ligefrem anvendt ogsaa paa det Fæstegods, som hørte under Præsteskaldene. Ogsaa der kom Fæsteren kun til at udrede den ene $\frac{1}{3}$ af Krigsskatten, og Cieren kom til at udrede de andre $\frac{2}{3}$. Men hvem var da den Cier, som kom til at udrede de $\frac{2}{3}$? Det var Præsterne, Præsteskaldene. Dersom Staten havde været Cier, maatte den være kommen til at udrede de 2 andre Treiedele. Men det gjorde den ikke; det var Præsteskaldene, som udredede dem. Jeg skal derhos tillade mig at henpege ikke til en juridisk, men til en politisk Grund til at gaae noget varsomt tilværks med Hensyn til disse Kirkemidler. Det er, hvad den høitærede 3die Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Clausen) allerede har hentydet til. Der findes i Forfatningsanordningen for Hertugdømmet Slesvig af 15de Febr. 1854 følgende Bestemmelse i § 4 — jeg haaber, at den høitærede Formand tillader mig at oplæse den — „Den evangelisk-lutheriske Kirke er Bort Hertugdømme Slesvigs Landskirke. Dens Indkomster maae ikke forringes og kun anvendes til dens egne Diemed, og forsaavidt det er nødvendigt til Opnaaelsen af disse Diemed, skal det Manglende tilskydes af Vor Kasse.“ Jeg troer, at man i Hertugdømmet Slesvig, hvor der ikke er en saa stor Bevægelighed i kirkelige Anliggender som her i Kongeriget, lægger ikke lidet Vægt paa denne Bestemmelse, og vilde det da føre til en nærmere Tilslutning af Hertugdømmet til Kongeriget, en nærmere indre Tilslutning, som man dog saa meget maa ønske, dersom man her vedtog ganske det Moodsatte, dersom man her efterhaanden mere og mere afsplittede de Midler, der ere henlagte til Kirken? Jeg tillader mig at henvende den Opfordring til den høitærede Kirkeminister — det gjør mig ondt, at jeg ikke i dette Dieblif seer ham tilstede her i Thinget, men han vil siden af Tidenden kunne see den Opfordring, jeg stiller til ham, at han maatte tilraade Hans Majestæt Kongen, som Kirkens